

tada, un regidor de nom Iban Richard, segons el qual un amic policia li havia contat confidencialment que la zona de Swansea Valley era plena de soldats americans d'infanteria.

Resposta del subsecretari (lliurada també per escrit a l'oposició laborista, el dia 20-2-85): Sí, efectivament, durant el 1984 havien arribat a les Illes Britàniques més de 800 soldats de la Guàrdia Nacional; el 1985 n'arribarien, de moment, altres 350, i el Pentàgon havia expressat el desig de despatxar-ne, més entrat l'any, d'altres 800.

Davant la sorpresa expressada aleshores per l'oposició per aquesta franca, però inesperada, resposta, el Ministeri de Defensa britànic explicà que s'havia decidit no fer pública la presència d'aquestes companyies de la Guàrdia Nacional perquè, així, el Pentàgon, com Londres, havien considerat que era un assumpte un poc sensitiu. El Ministeri de Defensa va puntualitzar que es tractava, de tota manera, d'un legítim programa d'intercanvis militars periòdics, els quals havien començat el 1982.

Però Dafyd Elis Thomas, diputat del partit nacionalista gal·lès Placid Cymru, ridiculitzà —en una lletra a un diari de Londres— les explicacions del Ministeri de Defensa, adduint que la no anunciada presència d'infants americans al Regne Unit obeïa a la posada en pràctica d'unes circulars classificades que varen rebre de l'OTAN, fa una dècada, els ministeris d'Afers Interniors dels estats europeus membres de l'Aliança Atlàntica. Segons el diputat gal·lès, en el cas britànic es tracta de la circular

ES3/1973, la qual estableix textualment, com a objectiu prioritari de la defensa nacional interior, «la protecció del Regne Unit contra qualsevol amenaça interna, mitjançant la supressió de vagues, aldarulls, manifestacions i d'altres entrebancs als plans militars de mobilització i desplegament, durant determinada fase de transició cap a la guerra».

Sempre segons el parlamentari Thomas, és clar que aquestes maniobres anuals, més que no pas un assaig bèl·lic contra cap amenaça estrangera, són exercicis per a combatre l'«enemic interior». I monsenyor Bruce Kent, el secretari general de la CND britànica o Campaña Pro-desarmament Nuclear, hi afegiria: «La revelació del fet que centenars de soldats nord-americans es troben estacionats secretament a la Gran Bretanya... jo diria que tenim dret a plenes i detallades explicacions sobre què hi fan, ací, i quin és el seu paper...»

Doncs bé: amb prou feines transcorregudes vuit setmanes d'aquestes revelacions, veiem que tres importants diaris londinencs, entre els quals hi ha el conservador *The Daily Telegraph* (16-4-85) i el liberal *The Guardian* (17-4-85), publiquen: «No hi fa res que la pertinença d'Espanya a l'OTAN encara no hagi estat confirmada en el previst referèndum; la Gran Bretanya i Espanya celebraran exercicis militars conjunts. Un primer contingent de 50 infants espanyols ha arribat aquesta setmana a Londres, i un nombre similar de membres del regiment. Coldstream Guards visitarà Almeria. L'exèrcit ha batejat l'operació amb el nom de «Britannia Way/Iberian Focus»... ■

## Reagan l'indolent mal actor

### Un intent de canvi d'imatge «computaritzat»

A. SOLÉ (Gran Bretanya)

**E**n la segona meitat dels anys quaranta, quan Hollywood es tornava políticament progressista, però el futur gran inquisidor ianqui Mac Carthy rumiava les seves llistes de traïdors i de suspects d'activitats antiamericanes, hi havia a la meca del cinema un grup d'actors ultradretans, els dos més coneguts dels quals eren John Wayne i Errol Flynn. Els darrers tres anys han anat sortint a la llum, a EUA i Austràlia, les fortes simpaties d'Errol Flynn envers el feixisme, i s'ha descobert, per exemple, que, durant tota la guerra, es veié discretament sotmès a vigilància.

El detall no té, però, gaire importància desproporcionada, si es para esment que quasi tothom ho estava. Els artistes cinematogràfics eren llavors, i encara ho són, una comunitat polititzada. Així, un dels més vigilats era el magnífic Sterling Hayden, per «esquerrà». John Wayne no era, contràriament a Errol Flynn, germanòfil, i, en conseqüència, era considerat com un perfecte patriota. Molt aviat seria declarat *clean* (net) pels òrgans de seguretat federals.

Tanmateix, hi havia també a Hollywood, és clar, un grup d'actors apolítics, un conjunt d'artistes que «passaven» de la polí-



L'apoliticisme del president esdevingué, oportunament,

tica. Paradoxalment —si es té en compte la seva futura trajectòria; de demòcrata a republicà, de «passota» a «falcó»— un dels més destacats es deia Ronald Reagan. Descobert l'any de l'inici de la guerra civil espanyola per un agent caçatalents de la Warner Bros, el 1946, Ronald Reagan —després d'haver pres part en sis o set pel·lícules, més aviat dolentes, com la immensa majoria de la seva producció, i d'haver estat rebutjat per l'exèrcit el 1942 per curt de vista— era un xicot

d'un físic indubtablement destacable (6,1 peus d'alçada i 189 lliures de pes), però no massa brillant, precisament.

De fet, per darrere, tot-hom l'anomenava the Errol Flynn of the Bés (l'Errol Flynn de les bés, o sigui de les pel·licules de segona categoria). A més, als seus companys, i companyes, de professió, Reagan els semblava un xic carregat de punyetes. Per a

Errol Flynn, totes li deien sempre que sí, ell era massa tímid, o amb massa complexos, i, sexualment parlant, hauria travessat una joventut més aviat frustrada. Contràriament a Gary Cooper, per exemple, a Reagan, la seva manca de conviccions religioses (segons la premsa nord-americana, en els temples de la secta protestant a què nominalment pertany, que és l'anomenada «Església Cristiana», també coneguda sota el nom de «Deixebles de Crist», fa anys i panys que no li veuen el pèl) li permetia de visionar ocasionalment, sense gaire escrúpols de consciència, els *blue films* (pel·lícules blaves, allí; verdes, ací) que a hores perdudes es feien d'amagatotis als estudis de Hollywood per als milionaris, els notoris *stag party films* o pel·lícules per a comiats de solter.

Un altre defecte que ja havien observat a Ronald Wilson Reagan, abans de la seva arribada a Hollywood —o sigui durant la seva primera feina mínimament profitosa com a locutor radiofònic d'esports, especialitzat en *baseball*—, era una molt accentuada indolència, indolència que, més tard, esdevindria proverbial, amb ocasió del seu mandat de governador de Califòrnia, i darrerament com a 40 president dels Estats Units, des del gener del 1981: curtíssimes hores d'oficina, llarguíssimes migdiades, i, en general, la teoria del mínim esforç possible portada a la pràctica d'una manera indefectiblement sistemàtica.

Però el retret més gros que li fan no pocs dels seus col·legues de les «cinc grans» —de la Warner Bros, la MGM, la Paramount, la RKO i la Twen-



Errol Flynn, germanòfil

tieth Century Fox—, el retret més lleig que li fan, empipats i amb menyspreu manifest, un Sterling Hayden o un Tyrone Power, és el de ser un oportunista i un mentider: el més gandul de la Warner, l'abstemi alt i cepat dels *westerns* de segona, mai no diu que no a ningú; sempre et dóna peixet, i va a la seva. I així, més tard, en desfermar-se la histèria antirussa i començar les vistes judicials del Comitè d'Activitats Antiamericanes, l'«apolític» Reagan es destaca, enmig de certa sorpresa general, però no total, com un ressentit, com un útil delator al servei de la causa del senador Mac Carthy. Amb aire de mosqueta morta i de gran sacrifici personal, Reagan dóna noms d'actors i d'actrius, i el tribunal el posa com a exemple de bon patriota. Les víctimes que hauria falsament tranquil·litzat

defugirien la seva companyia per sempre més, qualificant-lo de comediant, i caragirat.

En aquella frenètica campanya antiesquerrana de cinc anys (1950-54), que culminaria amb l'execució dels esposos Rosenberg, el futur president Reagan coneix un altre futur president que llavors era un jove i ambiciós advocat, amic personal de Robert Mac Carthy i que es distingiria com a fiscal en el famós procés contra Alger Hiss: Richard Nixon. La carrera política de Reagan es dispara. Encara és del partit demòcrata (no ingressa en el republicà fins el 1962), però la Nova Dreta ja s'hi ha fixat, i el grup d'actors partidaris del falcò Barry Goldwater (el clan Sinatra, etc), també.

Paral·lelament, s'ha produït un fet cabdal per a ell, tant des del punt de vista personal com profesio-



ment, ressentiment

començar, era abstemi; durant la gran depressió econòmica, el seu pare, Jack Reagan, un venedor de sabates d'origen irlandès, havia acabat d'arruïnar-se als «speakeasies», els famosos bars clandestins de l'època de la Llei Seca, i una mena de trauma moral d'infantesa li impedia de tastar el whisky o cap altra beguda alcohòlica.

També era massa gelós, segons diversos testimonis que surten en les sis biografies publicades als Estats Units. Mentre que, a